24/05/2023

Άγιος Σεραφείμ του Σάρωφ, Ο υμνωδός αυτός της Αναστάσεως, τί ήξερε για το θάνατο;

/ Πνευματικά Αποσπάσματα

Γράφει η Ειρήνη Γκοραΐνωφ: Ο Άγιος Σεραφείμ του Σάρωφ, του όποιου οι αγαπημένες λέξεις ήταν: Χριστός Ανέστη! είχε άραγε τη δύναμη να επιβραδύνη ή αντίθετα να επιταχύνη την ώρα, του θανάτου;

Τεράστια είναι η δύναμη του ανθρώπου.
«Ουχ οίδατε ότι αγγέλους κρινούμεν» (Α' Κορινθ. 6, 3) .
«Ουχ οίδατε ότι οι άγιοι τον κόσμον κρινούσι» (Α' Κορινθ. 6. 2).

Δεν θα τον κρίνουν όμως σύμφωνα με τα κριτήρια της ανθρώπινης σοφίας. Η άποψη ενός πνευματικού για τους σωματικούς πόνους διαφέρει ουσιαστικά από την άποψη ενός κατά κόσμον σοφού. Η γηίνη σοφία δεν επιθυμεί παρά τη θεραπεία του σώματος, χωρίς να ενδιαφέρεται εάν αυτή είναι καλή για τη σωτηρία της ψυχής.

Ενώ η άλλη σοφία μας διδάσκει πως τα κακά που έχουμε να υποφέρουμε εδώ κάτω αποτελούν συχνά την έκφραση του θείου ελέους και μας δίνονται σαν φάρμακα πικρά, μα αποτελεσματικά, για τη θεραπεία της αθάνατης ψυχής μας.

Πάντως οι θεραπείες δεν είναι παρά σημεία. Σαν πρόσκαιρες ευεργεσίες, συμβολίζουν τις ευεργεσίες τις πνευματικές και τις αιώνιες. Ο Λάζαρος, που αναστήθηκε από τον Κύριο, πέθανε πάλι. Ο γιος χήρας της Ναΐν, επίσης.

Τα θαύματα δεν είναι παρά κλήσεις προς την πίστη.

Ήταν άραγε ο **στάρετς Σεραφείμ** ικανός να ξεχωρίση την πρόσκαιρη ωφέλεια από την αιώνια; Υμνωδός αυτός της Αναστάσεως, τι ήξερε για το θάνατο;

[…]

Ο θάνατος που οπισθοχώρησε

Ήταν μεσάνυχτα, όταν ο Βοροτίλωφ, κάτοικος του χωριού «Παύλοβο» της επαρχίας του Νίζνι – Νόβγκοροντ, έφθασε στο Σάρωφ. Η γυναίκα του ήταν στα πρόθυρα του θανάτου. Μόνον ο στάρετς μπορούσε να τη γιατρέψη. Σαν ‘να τον περίμενε ο πατήρ Σεραφείμ, παρά την περασμένη ώρα, καθόταν έξω στα σκαλοπάτια.

– Για πες, χαρά μου, τι σε φέρνει, μεσ’ στη νύκτα, προς τον ανάξιο Σεραφείμ;

Ο δυστυχής του μίλησε για την αρρώστια της γυναίκας του.
– Πρέπει να πεθάνη, είπε ο στάρετς.

Ο Βοροτίλωφ έπεσε στα γόνατα και με αναφιλητά ικέτευσε τον άνθρωπο του θεού να μεσιτεύση για τη σύζυγό του. Ο πατήρ Σεραφείμ έκλεισε τα μάτια. Μετά από δέκα λεπτά – που θα φάνηκαν ατέλειωτα στο δυστυχισμένο σύζυγο – τα άνοιξε, λάμποντας από ευθυμία και ανασήκωσε τον Βοροτίλωφ.

– Ε, λοιπόν, χαρά μου, ο Κύριος παραχωρεί τη ζωή στη σύζυγό σου. Γύρισε στο σπίτι σου εν ειρήνη.

Αφού γύρισε σπίτι του, ο Βοροτίλωφ έμαθε πως η γυναίκα του αίσθάνθηκε καλλίτερο τη στιγμή που ο στάρετς προσευχόταν γι’ αυτήν, όπως εκείνος ο πατέρας στο Ευαγγέλιο προς τον οποίο ο Χριστός είχε πη: «Πήγαινε, ο υιός σου ιάθη».
Μεγάλη είναι η δύναμη του ανθρώπου.
Ο Ιησούς το είχε διακηρύξει: «Αμήν αμήν λέγω ημίν, ο πιστεύων εις εμέ, τα έργα α

εγώ ποιώ κακείνος ποιήσει και μείζονα τούτων ποιήσει…» (Ιω. 14, 12).
Όσο τρομακτικό και απίστευτο κι αν φαίνεται αυτό στους κοινούς θνητούς, ο στάρετς Σεραφείμ είχε ήδη προφανώς εισέλθει σ’ αυτόν τον «άλλο κόσμο», όπου χάνονται, για μας, οι ψυχές των αποθανόντων. Ήξερε ποιος θα έφευγε και «πότε, και έβλεπε ό,τι συνέβαινε εκεί.
Προσευχόταν πολύ για τους πεθαμένους. Καμιά φορά του τύχαινε, όπως έλεγε ο ίδιος, ν’ αρπάζη από τους δαίμονες, παρ’ όλη τη μανία τους ψυχές που τις εμπόδιζαν ν’ ανεβούν προς τις ουράνιες σφαίρες.
«Προσδοκώ ανάστασιν νεκρών και ζωήν του μέλλοντος αιώνος».
Αυτός ο τελευταίος στίχος του Πιστεύω ήταν για τον στάρετς κεφαλαιώδους σημασίας και συνιστούσε να τον μελετούν με ιδιαίτερη προσοχή.
Από το βιβλίο της Ειρήνης Γκοραΐνωφ, ο «Άγιος Σεραφείμ του Σάρωφ», των εκδόσεων Τήνος. Μετάφραση Πίτσας Κ. Σκουτέρη.

Πηγή: pemptousia.gr/ Επιμέλεια, Στέλιος Κούκος